ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ν. Χ. ΚΡΑΝΙΩΤΑΚΗΣ
Γραφεία: Όδός Φιλελλήνων 8
Τυπογραφεία: Στοά Πάππου 5
ΤΗΛΕΦΩΝΑ: Διευθύνσεως 30-259, συντάξεως, λογιστ. 10-268, τυπογραφείου 25-861.

Ο ΤΥΠΟΣ

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ
23
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940

ΕΤΟΣ 6ον. ΑΡΙΘ. 2149. ΤΙΜΗ ΔΡΧ. ΔΥΟ
– Τα χειρόγραφα δέν επιστρέφονται –

Ο ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΣ

Νά μᾶς συγχωρῆ ὁ «Ἐξοχώτατος». Ἀλλὰ ἠργήσαμεν νὰ τοῦ ἀνοίξωμεν.

Μᾶς εἶχε διατάξει νὰ ἔχωμεν ἀνοικτὴν τὴν κυρίαν εἴσοδον τὸ πρωΐ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ὥρα 6 καὶ λεπτὰ μηδέν, ἀκριβῶς. Ἡμεῖς ἀφήκαμεν τὴν ἐξώθυραν κλειστήν.

Αὐτοὶ ὅμως εἶνε πάντοτε διαπτικοί, οἱ δὲ κένταυροι, φύσει ἀνυπόμονοι, ἐκτυπῶσαν τὸ λιθόστρωτον μὲ τὰς ὁπλάς των. Ὄχι λοιπὸν εἰς τὰς ἐξ, ἀλλ' ἀπὸ τάς πεντέμισι, εἰσέδυσαν εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Καλαμᾶ, καὶ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν πλαγίαν θύραν τῆς Πίνδου.

"Ὀχι! δέν εἰσῆλθον Ἕλληνες Ἐφιάλτας διὰ νὰ τοὺς δείξουν τὰ μονοπάτια. Εἴμεθα κατὰ τοῦτο περισσότερον ὑπερήφανοι ἀπὸ τὸν Λεωνίδαν. Διότι «τριακόσιοι» ἐξαναγεννήθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὴν τὴν φορὰν. Ἀλλὰ Ἐφιάλτης δέν ἐγεννήθη κανείς. Κάποιους ἀλλοεθνεῖς εὑρήκαν καὶ ἐπλήρωσαν. Κάτι περιτρίμματα τοῦ θουνοῦ, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὁδηγοῦν τοὺς ληστάς. Αὐτοὶ τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὴν Πίνδον.

Ἀλλὰ μία μεγάλη αὐτοκρατορία, πρὸ τῆς ὁποίας πτήσσουν τὰ θηρία ὅταν βρυχᾶται, ἀξίζει νὰ εἰσέρχεται νύκτα ἀπὸ τὴν θύραν τῆς ὑπηρεσίας εἰς τὰ σπίτια τῶν μικρῶν κυττῶν; Αὐτοκρατορία εἶνε αὐτή, ἡ λεπτολόγος; Καὶ ἐκείνοι ποὺ θέλουν νὰ βαδίσουν τὸν δρόμον τῶν Καισάρων, ἀξίζει ν' ἀκολουθοῦν ἕνας-ἕνας τὰ ἴχνη τῶν τσαρουχιῶν ἑνὸς πληρωμένου παραγιοῦ τῶν βοσκῶν τῆς Ἀλβανίας; Ποῦ ἐνόμιζαν ὅτι ἐπήγαιναν ἔτσι οἱ βουκολάνοι; Πρὸς τὴν δόξαν;

Ἡμεῖς ἐκρατήσαμεν τὴν θύραν μας κλειστήν. Συνελάβομεν μάλιστα ἐκείνους τοὺς παρεισάκτους τῆς Πίνδου, καὶ τοὺς περιεποιήθημεν κατελλήλως. Οἱ ἄλλοι, τοῦ Καλαμᾶ, ἔπῆραν τὰ βρεμμένα των καὶ ἔγιναν καπνός.

Αὐτὸ ἡμεῖς ἠνοίξαμεν μίαν ἐξώθυραν; Κατεκερημνίσαμεν τὴν διπλακλεισμένην θύραν τῆς Ἰταλίας, ἀνετρέψαμεν τοὺς φρουροὺς, καὶ εἰσῆλθαμεν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἦτο δὲ μέρα μεσημέρι...

Ἡ μήπως δὲν εἶνε Ἰταλία ἡ Ἀλβανία; Τὸ στέμμα της δὲν φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι του ὁ Ἰταλὸς βασιλεύς; Θεσσαλούς. Καὶ διὰ νὰ τὴν κάμῃ Ἰταλίαν ἐξεστράτευσεν ὁ Μουσσολίνι μίαν Μεγάλην Παρασκευήν. Διὰ Ἰταλίαν τὴν εἶχεν ἑτοιμάσει ἀπὸ πρίν. Ἀφ' οὗ καὶ τὰ κλείστρα τῶν τηλεβόλων, Ἰταλοὶ τὰ ἐκρατοῦσαν εἰς τὴν Ἀλβανίαν καὶ τὰ ἔκρυψαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν κάτω ἀπὸ τὴν Ἐπιτάφιον διὰ νὰ μὴ εὑρεθῇ κανεὶς θερμοκέφαλος Ἀλβανὸς καὶ ρίψῃ κομμίαν βολὴν ἐναντίον τοῦ Ἰταλικοῦ στρατεῦ, πυξεμένου καθ' ἕλεν κύτὸ τὸ διαστημα ὁδοιπορίας ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν ἀτρατευμάτων καὶ μετὰ σοβαρωτάτης ἀπωλείας, συνεχείᾳ τῶν ἐπείνων κατέστη πλέον ἀδύνατος ἡ συγκράτησις τοῦ μετώπου τούτου.

Ὁ Σογδοῦ προσθέτει εἰς τὴν τηλεγραφικὴν του ἀναφορὰν ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἦτο μοιραῖον διὰ τὴν στρατιὰν τῆς Κορυτσᾶς, τὴν ὁποίαν εὗρεν ἀπομονωθεῖσαν ὑπὸ τῶν προχωρούντων καὶ ἀνίκανον νὰ ἀντιστῇ πρὸ τῆς λυσσώδους ἐπιθέσεως τῶν Ἑλλήνων».

Εἶνε αἰσθητὸν ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω ἐπικρατεῖ ἀλλοφροσύνη. Μία ἡρωϊκὴ μανία, ἐντεινομένη ὁλονέν, ἔχει καταλάβει τὸν στρατόν μας. Τώρα πλέον ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς βλέπει τοὺς ἐχθροὺς ὡς ἂν νάνους. Ἐμέθυσε. Ζητεῖ χαρακώματα διὰ νὰ τὰ ἀνατρέψῃ, μεραρχίας, διὰ νὰ τὰς κυνηγήσῃ, πολεμικὰς μηχανὰς διὰ νὰ τὰς ἐξευτελίσῃ. Ποιος κρατεῖ πλέον, τοὺς στρατιώτας μας;

Ἐξ ἀντιθέτου οἱ στρατιῶται τοῦ ἐχθροῦ!... Φαντασθῆτε τὸ ἠθικόν των. Ἐπήγαιναν νὰ σαρώσουν κάτι ἀξιοθρήνητα στρατιωτικὰ μαζέμματα καὶ κατενικήθησαν ἀπὸ ἕνα στρατὸν ἡμιθέων. Ἂν ἐχρειάζοντο εἰς τὴν ἀρχὴν πέντε Ἰταλοὶ διὰ ν' ἀντιμετωπίσουν ἕνα Ἕλληνα, τώρα δέκα δέν φθάνουν.

Κατὰ τὸν τελευταῖον ἀξιοθρήνητον λόγον του ὁ Ἰταλὸς δικτάτωρ μᾶς εἶπεν ὅτι ἔχει καὶ ἓν καὶ περισσότερα ἑκατομμύρια στρατοῦ διαθέσιμα. Νὰ μᾶς τὰ στείλῃ. Δέν εἶνε φρασεολογία, εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πρέπει νὰ μετρᾷ τοὐλάχιστον δέκα πρὸς ἕνα. Ἔχομεν ἡμεῖς ἑκατὸν χιλιάδας νικητῶν; Πρέπει νὰ στείλῃ ἓν ἑκατομμύριον ἠττημένων. Ἔχομεν πεντακοσίας χιλιάδας; Νὰ στείλῃ πέντε ἑκατομμύρια.

Ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ τὸ ἑλληνικὸν ἅρμα πρὸς τὰ ἀπίστευτα αὐτὰ τέρματα, ὡμίλησε χθὲς τὴν νύκτα πρὸς τὸν λαὸν καὶ τὸν στρατόν. Μετέφερε τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ λαοῦ πρὸς τὰς ἐνόπλους δυνάμεις τοῦ ἔθνους.

Παρεμπιπτόντως ἀνέφερθη καὶ εἰς τὸν λόγον τοῦ Ἰταλοῦ δικτάτορος: Καθὼς ὀρθῶς εἶπεν, ἡ ἀπάντησις ἔδόθη ἤδη ἀπὸ τὸν στρατόν μας. Θὰ ἦτο εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἴμεθα εἰς τὴν Κορυτσᾶν.

Χθὲς τὸ βράδυ ἐν τούτοις, καὶ σήμερον τὸ πρωΐ, ἐπήραμεν εἰς τὸ ραδιόφωνον Μπάρι, ἐπήραμεν Ρώμην. Πρόπαγον!... Καμμία μετάδοσις ὅτι εἰς δικτάτωρ ἐπεσεν εἰς τὸν Τίβεριν καὶ ἐπνίγη! Εἶνε ὅμως δυνατὸν νὰ μὴ ἔπεσεν; "Ἔστω ὅμως" εἰς τὸν ποταμὸν δὲν ἔπεσε. Δὲν εὑρῆκεν ὅμως κανένα ἄλλον τρόπον, φασιστικῶς μεγαλοπρεπέστερον διὰ ν' αὐτοκτονήσῃ;

Ὁ πρόεδρος τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως εἶπε χθὲς ὅτι ὁ πόλεμος θὰ εἶνε μακρὸς καὶ σκληρός, ἀλλ' ἀναμφισβητήτως θὰ νικήσωμεν, ὅπως νικῶμεν.

Τί περιμένει λοιπὸν ὁ γιοῦτσε; Μακρὸς πόλεμος, περισσότερα θὰ πάθῃ. Σκληρὸς πόλεμος, θὰ πάθῃ χειρότερα. "Ας προβῇ ἀμέσως εἰς τὸ «ἀπονενοημένον». Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, λέγει ἡ παροιμία.

Δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ ἕνας δικτάτωρ μὲ φιλότιμον νὰ ζητῇ ἀπὸ ἕνα μικρὸν κρατίδιον αὐτὰ ποὺ μᾶς ἐζήτησεν ὁ γιοῦτσε, καὶ νὰ πάθῃ *αὐτὰ ποὺ ἔπαθε*.

Ὁ Μουσσολίνι ὅμως, ἐπιδιὴ τὸν εἶχαν ζώσει ἤδη τὰ φίβια, ἐζήτησε προχθὲς πρωθεσμίαν δώδεκα μηνῶν — διὰ ν' αὐτοκτονήσῃ. Ὁ πόλεμος μὲ τὴν Ἑλλάδα, εἶπεν, ἴσως κρατήσῃ δύο μήνας, ἴσως κρατήσῃ δώδεκα μῆνας. Τοῦ τὴν παραχωροῦμεν, τὴν προθεσμίαν. Ἀναστολὴ δώδεκα μηνῶν πρὸς αὐτοκτονίαν. Θὰ τὸν περιμένωμεν — ὄχι βεβαίως μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας. Τὸν εἰδοποιοῦμεν ὅμως ὅτι, δὲν εἶνε δυνατόν, θὰ διαγραφῇ ἀπὸ τὸ μητρῶον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ἤδη κατήσχυνε τόσῳ τὸν τίτλον τοῦ δικτάτορος, ὅσῳ καὶ τὴν προσωπίδα τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ, τὴν ὁποίαν ἐφορέσατε. Ζεύς μὲ σθυμένον κεραυνόν...

Ἔχομεν ὅμως καὶ μίαν ἀπορίαν: Ἐὰν τὴν παραμονὴν τῆς ἐπιθέσεως ἐβγάζε λόγον, ὅπως ἐβγάλεν δ' ταν ἐπετέθη κατὰ τῆς Ἀθήνας, τί θὰ ἔλεγεν;

— Μελανχίτωνες! Σύντροφοι τοῦ φάσι! Ἡ κραταιὰ καὶ ἀκατάλυτος φασιστικὴ Ἰταλία, ἡ Ἰταλία τῶν πεντήκοντα ἑκατομμυρίων, καὶ ἡ ἀπέραντος ἀποικιακὴ της αὐτοκρατορία, θὰ συμπλακῇ μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἴσως ἐπὶ δύο, ἴσως ἐπὶ δώδεκα μῆνας. Διότι ἀδυνατοῦμεν, μελανχίτωνες, νὰ διεξαγάγωμεν ἐκεῖ πόλεμον ἐν χειμῶνι μάλιστα ἐκείνους τοὺς παρεισάκτους τῆς Πίνδου, καὶ τοὺς περιεποιήθημεν κατελλήλως. Οἱ ἄλλοι, τοῦ Καλαμᾶ, ἔπῆραν τὰ βρεμμένα των καὶ ἔγιναν καπνός.

Ἐρωτᾶται: Θὰ τὰ ἔλεγεν αὐτά, τὴν 27ην Ὀκτωβρίου, ἡμέραν Κυριακήν, ὡς προοίμιον τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ἑλλάδος; Ἀδύνατον.

Αὐτὰ ὅμως εἶπε τὴν εἰκοστὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ πολέμου. Τί ψυχρολουσία διὰ τοὺς φασιστάς του! Διότι ἕως τώρα ὁ Μουσσολίνι εἶχε πηδήσει ἄνευ ἀποκταίου ὅλους τοὺς πασσάλους. Καὶ τὸ ὕψος του ἦτο ὕψος χιλίων βροντῶν. Ἀπὸ δεκαοκτὼ ἐτῶν ποὺ δικτατορεύει εἶνε ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμφανίζεται μὲ τὴν οὐρὰν ὑπὸ τὰ σκέλη. Καὶ ποῦ εἶσ' ἀκόμη!...

«Στερνή μου γνῶσι — νὰ σ' εἶχα πρῶτα». Πολλὰ πράγματα ἔμαθεν ὁ Μουσσολίνι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἐμεσολάβησεν ἡ ἀφλογιστία τοῦ κεραυνοῦ, ἡ κατάληψις τῶν φοβερῶν ὀρέων τῆς Κορυτσᾶς ὑπὸ τοῦ στρατοῦ μας, ἐκεῖνο τὸ ἀλησμόνητον ράπισμα ποὺ κατήγεγκε κατὰ τοῦ Μουσσολίνι ὁ Βέργης μὲ τοὺς δεκατέσσαρας Δωδεκανησίους, καὶ τὸ πάθημα τῶν κενταύρων.

Δὲν τὸ ἐπεριμέναμεν ποτὲ ὅτι ἕνας δικτάτωρ παγκοσμίου φήμης θὰ ἐμέθαινε γράμματα ἀπὸ τὴν οὐρὰν ἑνὸς κυνηγημένου κενταύρου. Ἀλλὰ θὰ μάθῃ ἄκόμη καλά. Δι' αὐτό, ἂς μὴ ἀναβάλῃ. Ἐκεῖ ἐμπρός του εἶνε ὁ Τίβερις.

Τοῦ τὸ συμβουλεύομεν φιλικῶς. Ἀπὸ ἐνδιαφέρον. Γείτονες εἴμεθα ἐπὶ τέλους...

Ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Ἰταλῶν Σογδοὺ περιγράφει τὴν παράδοσιν τῆς Κορυτσᾶς

Τὸ τηλεγράφημά του πρὸς τὸν Ἰταλὸν δικτάτορα

Αἱ σοβαρώτεραι ἀπώλειαι τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ

Τὸ μοιραῖον ἀποτέλεσμα τῆς ἐκστρατείας

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 2ῃ Νοεμβρίου. (Ἰδ. ὑπηρ. τῆς «Τύπος»). — Περὶ τὴν μεσημβρίαν χθὲς συνελήφθη ὑπὸ τοῦ θαυμαστοῦ ἀγγλικοῦ πρακτορείου ἑλλήνων τὸ κείμενον τοῦ τηλεγραφήματος τοῦ ἐν Ἀλβανίᾳ ἀρχιστρατήγου τοῦ ἰταλικοῦ στρατεύματος τοῦ Σογδοῦ, ἀμελεγόντος τὴν κατάληψιν τῆς Κορυτσᾶς ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων καὶ τῆς ἰταλικῆς ἥττης ἐν ὅλῳ τῶν τομέων τοῦ ἀλβανικοῦ μετώπου.

Συγκεκριμένως ὁ Ἰταλὸς ἀρχιστράτηγος ἀναφέρει ὅτι «ἡ Κορυτσὰ ἐγκατελείφθη μετὰ ἡμέρας πείσματος ἀντιστάσεως εἰσέλθῃ κανεὶς εἰς τὴν πόλιν, αἰσθάνεται μίαν εὐχαρίστησιν, διότι δὲν τὴν βλέπει ὅπως τὴν εἶχε φαντασθῆ πρὶν εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν, χωμένην βαθειὰ μέσα εἰς τὴν Ἀλβανίαν.

Καὶ ἀπὸ ἀπόψεως πολεοδομικῆς ἡ Κορυτσὰ δὲν ὑστερεῖ. Ἂν καὶ δὲν γνωρίζομεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰς ποίαν κατάστασιν τὴν ἐγκατέλειψαν οἱ θρασεῖς καὶ βάρβαροι ἐπιδρομεῖς, φαίνεται, ὅμως ἐκ τῶν χθὲς ληφθέντων τηλεγραφημάτων, ὅτι ἡ πόλις ἐμφανίζει βαθμιαίως τὰ ἴχνη τῶν ἐνεργηθέντων ἐπιδρομῶν.

Ἡ φιλιὰς τῆς Κορυτσᾶς εὑρίσκεται εἰς ἕνα ὑψόμετρον 870 περίπου μέτρων, ἔχουσα πρὸς ἀνατολὰς καὶ νοτιοανατολικὰ τὴν ὀροσειρὰν τῆς Μάροβας, 1300 περίπου μέτρων, καὶ πρὸς δυσμὰς τὸ ὑψόμετρον Ξεροβούνι, ὕψους 1900 μ., τὸ ὁποῖον φθάνει μέχρι τῆς λίμνης Μαλίκης καὶ τοῦ ὁποίου τὸ νότιον ἀντέρεισμα εἶνε τὸ ὄρος Λιβανος (1860) 1700 μ., εἰς τὸ ὁποῖον διεξήχθησαν σκληρότατοι μάχαι, διὰ τὴν ἀπόθηκεν τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὸ ὁποῖον, κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας, κατελήφθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων μας εἰς ὁλόκληρον.

Εἰς τὰ βυτινὰ τῆς πεδιάδος τῆς Κορυτσᾶς, ὑπάρχουν καὶ βίλλαι τινὰ ὑψώματα ποὺ φθάνουν μέχρι τῆς Μοσχοπόλεως, ἀγαπητῶν μεγάλων Ἑλλήνων ἐπαγγελμάτων καὶ ἡ ὁποία εἶχεν μίαν ἀπὸ τὰς πλέον σημαντικὰς ἀθλητικὰς ἑστίας τῆς Ἀλβανίας, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήθη ἡ ὁμώνυμος ἀθλητικὴ ἕνωσις τῶν Ἑλλήνων τῆς Βαλκανικῆς, μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἡ Κορυτσὰ ὑπῆρξε κατὰ τὰ χρόνια τῆς σκοτεινῆς δουλείας, ἑστία μεγάλου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἐκεῖ ἐδίδαξαν καὶ μίαν μεγάλη καὶ ἐξοχοτέκνος, ἡ ὁποία ἐκκλησιάσθη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μητέρωσεν τὸ ἔθνος της ἀπὸ τὴν ἀπὸ ἐκεῖ ἐπὶ τέσσαρα περίπου χρόνια, ἐπὶ τῶν ἡ ὁποία ἐδίδαξαν καὶ ἐπλούτισαν τὸ συναντᾷ κανεὶς εἰς τὰς θηναϊκὰς ἐκκλησίας. Ἀλλὰ ὄπε καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὄνομα τῆς Κορυτσᾶς εἶνε ἡ στρατηγικότης της, διότι κυριαρχεῖ τῶν διαβάσεων ἀπὸ Ἠπείρου εἰς Μακεδονίαν, καθὼς καὶ ἀπὸ Μακεδονίαν πρὸς τὴν κεντρικὴν καὶ βορείων Ἀλβανίαν, διὰ τῶν λιμνῶν Ὀχρίδος, Πρέσπας, μικρᾶς Πρέσπας καὶ Μαλίκης καθὼς καὶ τῆς κωμοπόλεως Πάγκραδετς.

Ἐκκινῶν κανεὶς ἐκ Κορυτσᾶς, διὰ τὴν περιοχὴν τῶν λιμνῶν, συναντᾷ δεξιὰ τὰς λίμνας μικρὰν Πρέσπαν καὶ Ὀχρίδα καὶ πλείστων δημοσίων καταστημάτων, τραπεζῶν, οἰκιῶν καὶ μὲ τοὺς θαυμασίους κήπους, συντελεῖ εἰς τὴν ἀρίστην ἐμφάνισιν τῆς πόλεως.

Εἰς τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον δὲν εἶνε καταφρονημένη ἡ Κορυτσᾶ. Ἔχει βιβλιοθήκην καὶ διάφορα μορφωτικὰ ἱδρύματα οὕτως ὥστε ἡ πνευματικὴ κίνησις νὰ μὴ εὑρίσκεται ἐκεῖ ἐν ἀδρανείᾳ.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον δίδει ἐξαιρετικὴν ἀξίαν εἰς τὴν Κορυτσᾶν εἶνε ἡ στρατηγικότης της, διότι κυριαρχεῖ τῶν διαβάσεων ἀπὸ Ἠπείρου εἰς Μακεδονίαν, καθὼς καὶ ἀπὸ Μακεδονίαν πρὸς τὴν κεντρικὴν καὶ βορείων Ἀλβανίαν, διὰ τῶν λιμνῶν Ὀχρίδος, Πρέσπας, μικρᾶς Πρέσπας καὶ Μαλίκης καθὼς καὶ τῆς κωμοπόλεως Πάγκραδετς.

Ἐκκινῶν κανεὶς ἐκ Κορυτσᾶς, διὰ τὴν περιοχὴν τῶν λιμνῶν, συναντᾷ δεξιὰ τὰς λίμνας μικρᾶς Πρέσπας καὶ Μαλίκης καθὼς καὶ τῆς κωμοπόλεως Πάγκραδετς.

Ἡ μικρὰ Πρέσπα ἀνῆκεν ἐπὶ τινα καιρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν ὁριστικὴν ὅμως χάραξιν τῶν συνόρων ἐπῆλθεν εἰς τὴν Ἀλβανίαν. Ἡ μεγάλη Πρέσπα εἶν τῶν συνόρων ἐδόθη εἰς τὴν Σερβίαν καὶ κατὰ τὰ ἤμισυ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Πρέσπα εἶναι ἡ βαθυτέρα ἐκ τῶν γνωστῶν λιμνῶν, φθάνουσα τὸ βάθος τῶν 1000 περίπου μέτρων. Ἡ θέα της εἶναι γραφικωτάτη μὲ ποικίλον σχῆμα.

Κ. ΣΚΟΡΔΙΛΗΣ

Τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ στρατηγείου

Ὑπὸ τοῦ γενικοῦ στρατηγείου ἐξεδόθη χθὲς τὴν νύκτα τὸ κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 27 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τῆς 22 Νοεμβρίου.

«Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν τὰ στρατεύματά μας ἐπέτυχον τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ὀρεινοῦ ὄγκου τῆς Μάροβας, τὴν κατάληψιν τοῦ ὄρους Ἀθὰν καὶ τοῦ αὐχένος Κεφὲ Καρίτ. Κατελήφθη ἡ Κορυτσά.

Νοτιώτερον εἰς τὸν τομέα τῆς Πίνδου τὰ στρατεύματά μας ἐτελέσθησαν τὸ Λεσκοβίκι καὶ ἐπροχώρησαν πέραν τῆς Ἐσσὲ κας καὶ τῆς Μπόροβας.

Εἰς τὴν Ἤπειρον τὰ στρατεύματά μας ἀνεκατέλαβον τὴν πόλιν τῶν Φιλιατῶν καὶ ἀπὸ θησαν τὸν ἐχθρὸν πέραν τῶν συνόρων.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισεν ἐχθρικὰς φάλαγγας ἐν ὑποχωρήσει, μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας, παρὰ τὴν ἀεροπορίαν ἀντιδράσαν τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας.

Κατὰ τὴν μάχην τῆς Κορυτσᾶς, ἥτις διήρκεσεν ἑνδεκα ἡμέρας, τὰ στρατεύματά μας, παρὰ τὴν ἰσχυροτάτην ἀντίδρασιν τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας, κατήγαγον λαμπρὰν νίκην, ἀνετρέψαντα μεγάλας δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ ἐγκατεστημένους ἐπὶ σειρῶν ὀχυρῶν θέσεων, ἐνισχυθέντων ἐπὶ πλέον ὑπὸ ἀνθεκτικῶν ὀργανώσεων ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυροδέματος μετὰ συρματοπλεγμάτων.

Τὴν Κορυτσὰν ὑπερήσπισαν αἱ ἑξῆς δυνάμεις: Ἡ 2α μεραρχία ἀλπινιστῶν Τριεστίνη, ἡ 19η μεραρχία Βενέτσια, ἡ 29η μεραρχία Πιεμόντε, ἡ 19η μεραρχία Πάρμης, ἡ 53η μεραρχία Ἀρέντσο, τὰ ἀνεξάρτητα τάγματα Τομόρι καὶ Ταραμπόρ, τὰ 109ον καὶ 166ον τάγματα μελανχιτώνων, τὸ 4ον σύνταγμα τῶν Βερσαλλιέρων, τὸ 101ον τάγμα πολυβόλων βίρσις, δι' ὧν ἐσυρώσαμεν ἐπὶ πλέον ἐκ συνεχῶν ἐπιθέσεων πολλὰς πυροβολαρχίας βορέως πυροβολικοῦ καὶ σημαντικῶν ἀριθμῶν ἀρμάτων μάχης.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΚΑΙ ΑΛΦΥΡΑ

Οἱ κατὰ τὴν μάχην ταύτην περιελθόντες εἰς χεῖρας μας αἰχμάλωτοι καὶ τὰ κυριευθέντα ὑλικὰ δὲν κατεμετρήθησαν ἀκόμη.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς νεκροὺς τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐπιχειρήσεων ἐν ὅλῳ τοῦ ἀλβανικοῦ μετώπου περιελθόντας εἰς χεῖρας μας αἰχμαλώτους καὶ κυριευθέντα πολεμικὰ ὑλικά οἱ μὲν αἰχμάλωτοι ἀνέρχονται

Εἰς τὴν 6ην σελίδα δημοσιεύεται ὁ προχθεσινὸς ἀπὸ ραδιοφώνου λόγος τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Τύπου» κ. Ν. ΚΡΑΜΙΩΤΑΚΗ μὲ θέμα «Ἡ Ἑλλάς»

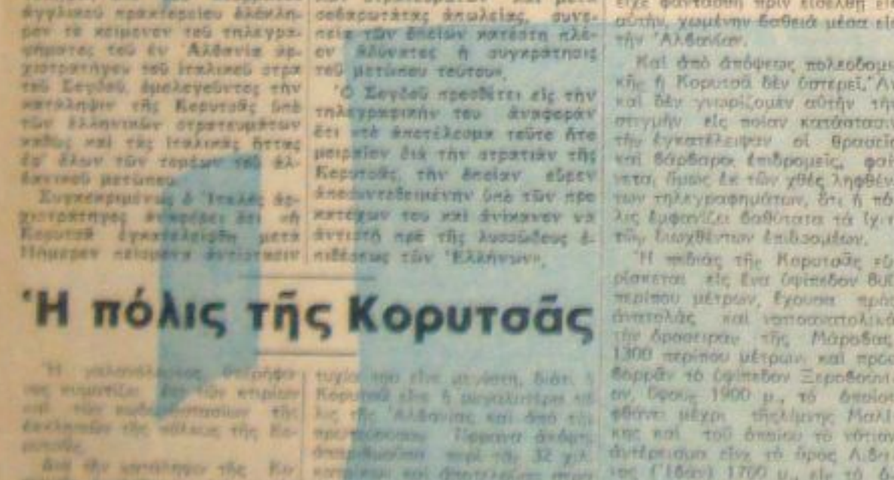

Τὰ ἴχνη τῶν ἱππέων γραφικότατα τὸ βίο τῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων ποὺ ἐπολέμησαν μὲ ἀκατανίκητον ὁρμὴν καὶ ἐπέβαλον τὸν θρύλον των ἐναντίον τῶν ἰταλικῶν στρατευμάτων. Ἡ πόλις τῶν Τσάμηδων, ὑπάρχουν τὰ τῆς Κορυτσᾶς ἔσωσε τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀτάκτων ἐκείνων εἰς τὰς ἑστίας των. Ἡ πόλις ἐπανῆλθε ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν.

Ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ἀνταρτῶν Σογδοῦ εἰς τὰ ἑστιάτια Σαμαρίνας Κορυτσᾶς ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν κ. Κωνστ. Σκεβέρη

Τὸ θέμα τῶν ἀνδρῶν: Εἷς τὰ μέσα ὁ Βασιλεὺς Παπαδόπουλος πρόεδρος τῆς κοινότητος Ἠπειρωτῶν ὁ ὁποῖος ἀνῆλθε ὡς δημάρχος ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν. Δεξιὰ ὁ υἱὸς του Χριστόφορος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος ἐπεσεν ἥρως καὶ δεξιὰ ὁ υἱὸς τοῦ Β. Παπαδόπουλου. Ἡ φωτογραφία παρεχωρήθη εὐγενῶς ὑπὸ τῆς κόρης του κ. Χαϊνέσου Κ. Παλλήνης

Νέον Ἑλληνικὸν κτύπημα. Γράφεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ Γ. Γιαννόπουλου

Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ἰωάννης Δ. Μεταξᾶς ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐπαναστάσεως κ. Γεώργιος καὶ μέλη τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καταπλήσσόμενοι ἐκ τῶν ἐκπληκτικῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ λαοῦ μας καὶ τῶν ἀπεράντων ἐνθουσιασμῶν